

ΧΡΙΣΤ. ΔΡΑΚΟΝΤΙΔΟΥ

ΤΡΕΙΣ ΛΙΘΟΙ ΕΝ ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΩ
ΑΞΙΟΙ ΠΟΛΛΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ Ι' ΤΟΜΟΥ ΤΩΝ ΘΡΑΚΙΚΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ : Ι. Λ. ΑΛΕΥΡΟΠΟΥΛΟΥ, ΑΓΗΣΙΛΑΟΥ 23

1938

ΧΡΙΣΤ. ΔΡΑΚΟΝΤΙΔΟΥ

ΤΡΕΙΣ ΛΙΘΟΙ ΕΝ ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΩ
ΑΞΙΟΙ ΠΟΛΛΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ Γ' ΤΟΜΟΥ ΤΩΝ ΘΡΑΚΙΚΩΝ

8

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΣ : Ι. Α. ΑΛΕΥΡΟΠΟΥΛΟΥ, ΑΓΗΣΙΛΑΟΥ 23
1938

ΤΡΕΙΣ ΛΙΘΟΙ ΕΝ ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΩ,
ΑΞΙΟΙ ΠΟΛΛΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ¹⁾

1. — Πρῶτον ἀναφέρομεν τὸν τελευταῖον, πρὸ μηνὸς περίπου ἀνευρεθέντα ἐκ τοῦ Χρήστου Λεομεντιόγλου καὶ εἰτα κομισθέντα εἰς τὸ ἐνταῦθα Ἐπαρχεῖον φρονιτίδι τοῦ κ. Ἐπαρχου. Ἡ εἴη του εἶναι ψευδομαρμάριον, κατὰ δὲ τὰς διαστάσεις 0,50 τοῦ μέτρου εἰς τὸ μήκος τῆς ὕψους εἰς πλάτος 0,15 καὶ εἰς πλάτος, ἀριστερὰ μὲν, 0,27, δεξιὰ δὲ, 0,10. Οὗτοσος ἔγινεν ὁ λίθος ἔνεκα θραύσεως. Τα γράμματά του, σαφῆ, εἰ καὶ μὴ ἰσομέτρα, πάντα καὶ τινα μὲν εἶναι 0,02, ἕτερα δὲ καὶ πλεόν τῶν δύο ἑκατοστών.

Ἡ ἐπιγραφὴ ἔχει οὕτω — εἰς λέξιν καὶ καλλιγραφίαν —

ΒΕΣΙΛΕΥΣ ΘΡΑΚΩΝ Κ...
ΠΟΡΕΩΣ ΗΡΑΚΛΕΙ

Ἦτοι κατὰ μὲν τὰ ἄλλα, σαφῆς, σκοτεινὴ δὲ ἐν τέλει τοῦ πρώτου στίχου, ὅπου μετὰ τὸ —Κ— μένει κενὸν ἕως δύο γραμμάτων. Οὐδεὶς δὲ ἐμφανεῖται λόγος νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι συνέχεια ἐπὶ ἐτέρου λίθου, διότι μόνον κατὰ τοῦτο τὸ μέρος εἶναι βεβλαμμένος ὁ λίθος, ὡς πρὸς τὸ μήκος, ἂν καὶ εἰς ὕψος, ἦτοι πλάτος, ὑπέστη τοιαύτην θραύσιν, ὥστε ἐγένετο σ φ η ν ο ε ι δ ἡ ζ ὡς καὶ ἐν ἀρχῇ ἐδηλώθησαν αἱ διαστάσεις του. Ἀρχὴ λοιπὸν καὶ τέλος τοῦ λίθου, εἶναι αἱ ἐξ ἀρχῆς πραγματικαί²⁾.

Καὶ τώρα ἐρχόμεθα εἰς ζήτησιν οὐχὶ τοῦ νοήματος, ὑπερ πλῆθος καὶ σαφές, ἀλλὰ τῆς πληρώσεως τοῦ κενοῦ μέρους. Ὅτι τὸ ὄνομά του, ὁ ἀφιερωτῆς δηλοῖ ἐν τῷ ὄλῳ, εἶναι ἐκτὸς ἀμφιβολίας, διότι τοῦτο ἀπαραίτητος ὑπερ πᾶν ἄλλο ἀνάγκη ὑπάρχει ἐν τῇ ἐπιγραφῇ. Μόνον ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν ἦτο ἀπληλαγμένος τῆς ὀνοματικῆς παραθέσεως, ἄλλως θὰ ὑπόχρη ἀοριστία, δηλαδὴ — βασιλεύς τις Θρακῶν, — ὑπερ ἄποιν. Τὸ Θρακῶν δύναται νὰ ληφθῇ μεριστικὸν ἀνευ βλάβης τῆς ἐννοίας, ὡς θὰ εἴπωμεν ἔπειτα, ἀλλὰ τὸ ὄνομα δεόν νὰ παρατεθῇ, ὥστε νὰ μὴ νοηθῇ — βασιλεύς τις Θρακῶν. — Λέν φαίνεται δὲ οὐδόλως

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

πιθανόν τὸ — Π Ο Ρ Ε Ω Σ — ἀ ἐκληφθῆ τύπος Ὁνομαστικῆς, ὥστε τὸ κολοβὸν K... καὶ τὸ ΠΟΡΕΩΣ νὰ ὑποτεθῆ ὡς συνθετικὸν τι, ἀντὶ τοῦ K... ΠΟΡΙΣ. Τὸ ΠΟΡΙΣ εἶναι οὐκί σπάνιον ὡς δευτέρον συνθετικόν, οἷον ΚΕΤΡΙΠΟΡΙΣ, ΡΑΙΣΚΟΥΠΟΡΙΣ, ἀλλὰ ὑπὸ τύπον ΠΟΡΕΩΣ κατὰ τὸ ΒΡΙΑΡΕΩΣ, ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ θὰ ἦτο ἄγαν ἀρχαϊκὸς ἐλληνισμὸς ὅσον καὶ ἂν ἡ πολιτυπία τῶν ὀνομάτων καὶ ὁ πλοῦτος τῶν ὅλων πάντων ὁμολογῆται τῶν περὶ τὰ Θερακικὰ σπουδαζόντων, οἷον τὸ κ. Μυρτίλου Ἀποστολίδου, ὅστις ἐν ἐπιμελεῖ ἐργασίᾳ του οὕτω γνωματεύει ἐν τῷ περιοδικῷ «Θερακικῶν», 4φ Τόμῳ, σελ. 87: «Ὁ κύριος ἠθασαυρὸς τῆς Θερακικῆς γλώσσης εἶναι τὸ ἰκανῶς πλούσιον ἐξελόγιον τῶν νηριῶν ὀνομάτων τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, τῶν ποικιλομένων φύλων, τῶν τοπωνυμιῶν καὶ τῶν τοπικῶν ἐπιθέτων. » ἐν δὲ τῆ σελίδι 89 γράφει: «Σημειώτεον ὅτι σχεδὸν πάντα τὰ ὀνόματα ἀπαντῶσιν ὑπὸ διαφόρους μετασηματισμούς καὶ ὑπὸ ποικίλην ὀρθογραφίαν, ἀνάλογος τῆς προφορᾶς καὶ τῆς περὶ τὴν γραφὴν καὶ τὴν χρῆσιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἐμπειρίας τοῦ χαρᾶξαντος αὐτὰ ἐπὶ τῶν πλακῶν τεχνίτων». Παρὰ ταῦτα λέγω, θεωρῶ ἀπίθανον τὸν ὡς ὀνομαστικὸν τύπον τοῖτον, οὐδόλω δὲ ὡς γενικὴ πτώσεως κατὰ τὸ Τιβέρωσ; κτλ. Ἀναφέρει καὶ ὁ κ. Κουρτίδης ἐν σελ. 79 τῆς Ἱστορίας του γ ε ν ι κ ἠ ν Ρωαιοκοπύρωσ; ἢ Ρωαιοκοπύρωδος, συχνότατος δὲ εἶναι ὁ τύπος τῆς γενικῆς— ι ο σ —, οἷον Ρωαιοκοπύρωδος. Πάντως ἄρα ὀνομαστικῆς εἶναι ὁ τύπος: «Ἄλλὰ ποῖον τίμα εἶναι τὸ ἐκ τοῦ — K — πρῶτον ὄνομα τοῦ συνθετικοῦ; Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε γνωστῶν Θερακικῶν ὀνομάτων οὐδεὶς πιστεύω, θὰ δυνήθῃ νὰ ὀρίσῃ τὸ πρῶτον συνθετικόν. Διότι παρὰ τὴν ἐπίμονον ζήτησίν μου— ἐν τε τῆ Θερακικῆ Ἱστορίᾳ τοῦ κ. Κουρτίδου καὶ τῆ ἀκριβολόγῳ ἐργασίᾳ τοῦ κ. Ἀποστολίδου περὶ τῶν Θερακικῶν ὀνομάτων ἐν τῷ 4φ Τόμῳ τῶν Θερακικῶν καὶ παρ' ἄλλων βοηθήμασι, σύνθεσις ἄλλην ἐξ ὀνομάτων ἀπὸ K μετὰ τοῦ ΠΟΡΙΣ δὲν εὔρον εἰ μὴ τὸ Κετρίπωρος, οἷον ἐν Κουρτίδου 64η σελίδι. Καὶ ἂν ὅμως δεχθῆ τις ὅτι συγκεκριμένως ἐτέθη ἐκ τούτου μόνον τὸ Κετρί η Κε, πάλιν θὰ εὐρεθῆ εἰς ἄλλας δυσχερείας. Πρῶτον ὁ καλλωπισμὸς τῶν γραμμάτων οἷον τοῦ σχήματος δὲν ἀνήκει εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Κετρίπωρος ἐκείνου, κυβερνήσαντος ἀπὸ τοῦ 357 π. Χ. εἰς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνοσ, ἀλλ' εἰς χρόνους Ρωμαϊκῆς ἐπικρατίας. Λεύτερον ὁ Βασιλεὺς ἐκεῖνος ἤρξεν οὐκί τῆς κατὰ τὸν Ἔβρον χώρας, ἀλλὰ τῆς μεταξὺ Νέστου καὶ Στρυμόνοσ, οὐκ ἀσημαντὸν ἀπὸ Λιδυμοτείχου ἀπεχόσσης. Παραλείπωμεν ὅτι ἀπὸ ἰσχυροῦ βασιλέωσ ὡς ἐκεῖνοσ, καλλιτεχνικώτερον τι ἀφιέρωμα θὰ ἦτο οικειώτερον. Μὴ ἔχοντες λοιπὸν ἱστορικὸν τὸ ὄνομα ὡσ' α'. συνθετικόν, θὰ τραπώμεν εἰς εἰκασίας, οὐκ ὅμως ἀπιθάνουσ, κατὰ γὰρ ἡμᾶς. Θὰ λάβωμεν εἰς συμπλήρωσιν τοῦ K. πλῆρες τὸ ὄνομα Κ ὀ τ υ σ, τὸ λίαν συχνὸν ἐν Θράκῃ κατ' ὀνομαστικῆν, εἰς ἣν ἔπειτα ἡ γενικὴ Π ὀ ρ ε ω σ

κατὰ τὴν σύνταξιν Κότυς Ραΐδου (Κουρτίδου 55)— Κότυς υἱὸς τοῦ Ραΐδου. Πρὸς τὸν περιορισμὸν τοῦ ὅλου Κ ὀ τ υ σ εἰς Κ ο δὲν δύσκολοι εἶναι τὶς νὰ φέρῃ αὐτοῦ τοῦ Κότυοσ δὴλων μόνον διὰ τῆς συλλαβῆς Κ ο (Κουρτίδου 78) καὶ ἄλλα οἷον Δ η μ ἠ τ. ἀντὶ Δ η μ ἠ τ ρ ι ο σ ; (ι) (σελ. 77) Κ ε τ ἀντὶ Κ ε τ ρ ι π ὀ ρ ι ο σ (σελ. 64²).

Ἄλλ' ὑπάρχει ἱστορικὸν ὄνομα Κ ὀ τ υ σ Π ὀ ρ ι ο σ ; Θὰ ἐρωτήσῃ τις. Οὐκί ἀπαντᾷ, ἀλλὰ δὲν εἶναι τὸ μόνον ὄνομα ὅπερ μὴ παρὰ συγγραφεῖσιν ἀπαντᾷ ἔβρωσιώθῃ δι' ἐπιγραφῶν λίθων ἢ νομισμάτων. ὡς γράφει αὐτὴσ ὁ κ. Ἀποστολίδης ἐν τῷ μνημονοθέντι τόμῳ 4φ, σελ. 89 «Κύρια Θερακικὰ ὀνόματα . . . ὄσα ἠδυνήθημεν νὰ περιουλλέξωμεν συμπληροῦντες ἐκ μεταγενεστέρων συλλογῶν καὶ μερικῶν δημοσιευμάτων». Καὶ ὁ Κουρτίδης δὲ ἐν σελ. 88. «Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν βασιλέων, ἡγεμόνων καὶ δυναστῶν τούτων, οἱ ὅποιοι κατέχουσιν μίαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἕτερον ἐξελειβωμένην τάξιν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀρχαίας Θράκης, ἔγειναν γνωστοὶ ἀπὸ κλασικᾶς εἰδήσεσ, πλάκασ, πρὸ πάντων ἀπὸ νομίσματα καὶ ἄλλοι τινὲσ μικροὶ δυνασταί . . . Σμικρῆσ, Τίρισ, Ἀδαίοσ.

Οὐδὲν ἄπορον ἄρα, ἂν καὶ ὁ νῦν ὑποτιθέμενοσ Κότυς Πόρωσ, ἐπήρξεν μὲν ὄρον πρὸσώπων δυναστικῶν, διὰ τῆς Ἱστορίας ὅμως δὲν ἠτύχησε νὰ διαμνημονοθῆ. Δὲν μᾶς λείπει δὲ καὶ πλείοτιστα δραστήριον μὲν Θερακὸν ἦγετῶν, τὸ ὄνομα ὅμοσ αὐτῶν δὲν ἀναγράφεται. Οὕτω κατὰ τὰ χρονικά τοῦ Ταχίτου Β'. κεφ. 65 κ. ἐ. (Κουρτίδου 82) οἱ Κοιλαῖηται, οἱ Ὀδρῦσαι καὶ ἄλλα Θερακικὰ ἔθνη ἐλαβὸν τὰ ὅπλα κατὰ Ρωμαίων ὑπὸ διαφόρους ἀρχηγοὺσ ἀραγεῖσ, δὲν σινησιπύθησαν ὅμοσ καὶ οὕτω δὲν ἀπέβη ὁ ἀγὼν τῶν τελεσφόροσ. Τίσ οἶδεν, ἂν μὴ ἐκ τούτων τίσ ἦτο καὶ τίσ τοὺσ περὶ τὸν Ἔβρον εἰς ἀγῶνα κινήσασ ὡσ βασιλεὺσ τῶν κατὰ τούτων Θερακῶν; *)

Ἄλλα καὶ ἂν τὰ περὶ τὸ ὄνοματὸσ λεχθέντι μοι καταγραφῶσιν ὑπὸ εὐτοχωτέρου τινὸσ ἀναγνώστον *), μόνον πάλιν ἐν τῷ βραβείῳ κείνῳ τοῦ λίθου ὅτι ἐν τῷ νῦν Λιδυμοτείχῳ ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἐπιμῆτο ἡ μεγάλη ἀρετὴ τοῦ Ἡρακλέουσ *). Καὶ ἐπειθὴ ἡ τοιαύτη βραβείωσ τοῦ λίθου μὲναι ἀσάλευτοσ, ἄξιον εἶναι νὰ δηλώσωμεν καὶ κατὰ ποῦ τοῦ Λιδυμοτείχου ἐκεῖτο πιθανῶσ ὁ βωμόσ. Ὁ λίθοσ παρετηρήθη καὶ ἐκομίσθη εἰς τὸ Ἐπαρχεῖον ἐπιμελεῖ τοῦ κ. Ἐπαρχοῦ ἐκ τῆς γωνίας ἀπλοῦ τινοσ τοῖχοῦ τοῦ ἐργαστασιάρχου κ. Ν. Τσικούρα. Οὕτω; ἐβραβείωσεν ἡμᾶσ προσωπικῶσ ὅτι ἐξ ἄλλων ἀπλῶν ἰδικωτικῶν ἐρεπιτίων, κειμένων κατὰ τὰσ βάσεις τοῦ θρησίου Λιδυμοτείχου, συνήθροισε τοὺσ λίθοσ του, καὶ ἡ σωτηρία τοῦ ἡμετέρου ὀφείλεται εἰς τὸν κτίστην τοῦ τοῖχοῦ, ὅστισ παρὰ τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ κ. Τσικούρα, ὅχι μόνον εἰς γωνίαν ἔθηκεσ τῶν λίθων, ἀλλὰ καὶ οὕτω εἰχε τοποθετήῃ αὐτόν, ὥστε οἱ κηρόμενοι νὰ βλέπωσι τὰ γράμματα. Καὶ χάριν πλείονοσ ἀκριβείασ περὶ τῆς θέσεωσ τῶν βάσεων τοῦ φρον-

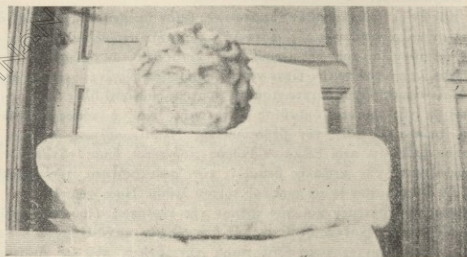
ρίων σημειούμεν ὅτι αὐταί εἰναι κατὰ τὴν πρὸς νότον πλευρᾶν, σχεδόν κατὰ τὴν ἀπὸ τοῦ κωδωνοστασίου τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου καθέτιν γραμμῆν. Καίμενον δὲ τὰς σημειώσεις ταύτας οὐ μόνον τῆς ἀκριβείας ἕνεκα, ἀλλὰ καὶ ὅπως μὴ νομίη τις ὅτι ἴσως ὁ λίθος καὶ ὁ βωμὸς σχέσιν ἔχουσι πρὸς τὸ ἀρχαῖον λεύκρον, ὅπερ πλησίον τοῦ ναοῦ τῶν Ἀρμενίων Ἀγίου Γεωργίου κείμενον, δὲν μεταβιβάσκειται εἰς χριστιανικὸν μνημεῖον παρὰ τὰς ἐπ' αὐτοῦ Βυζαντινὰς σταυροὺς καὶ τὰς προστάτας εἰκόνας, διότι τὴν εἰδολογιακὴν του προέλευσιν βεβαίωι ἡ κατὰ πᾶσαν ἔσθη τῶν Ἀγίων Δημητρίων ἐπ' αὐτοῦ τελομένη θύσια ἀπεκτινύοναι. Ἡ ἐκ τούτου κάθετος ἀγει πρὸς τὰς βῆσεις εἰς ἰκανὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν θρησκίων, ὅθεν ὁ ἡμέτερος λίθος.

Πρὸς παρίστασιν σαφεστέρην προσάπτουμεν εἰς τε τούτων τὸν λίθον καὶ τοὺς ἐτέρους δύο φωτογραφίας φιλοτεχνηθείσας ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ Ἐπαρχίῳ καλλιτέχνῳ ὑπαλλήλῳ κ. Ν. Σαρίδου.

2.—Ὁ δεύτερος λίθος εἶναι πολύτιμος μαρμαρίνη κεφαλή, ἡρωτηριασμένη μὲν τὸ πρόσωπον σχεδὸν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ θαυμασίας ζωῆς καὶ τέχνης, ὡς θὰ περιγράψωμεν.

Περιγραφὴν αὐτῆς ἐκάμειμεν καὶ ἄλλοτε πρὸ δύο ἐτῶν ἐν τῇ ἐπιχωρίῳ μικρῇ ἐφημερίδι «Ἐβρω». Τότε ὑπὸ ἐπιφύλαξιν ἀκριβεστάως ἐξετάσως ἐν τοῖς Μουσείοις, ὑπέδεικτο ὅτι πιθανῶς ἀνῆκει τῷ Ἀυτοκράτορι Ἀθιανῶν. Ἀλλὰ μετ' ἐπισκόπησιν κεφαλῶν ἐν τε τῷ Ἀρχαιολογικῷ Μουσείῳ Ἀθηνῶν καὶ ἐφέτος ἐν τῷ τῆς Ἀρχαίας Κορίνθου, πιστεύω ὅτι οὐδὲν ἄλλον βλέπω ἐν τῇ κεφαλῇ Ἀδριανοῦ τῆς ἡδὴ τῶν αὐτοκράτορα Καρκάλλου, ὃν καὶ ἐν τοῖς εἰρημένους Μουσείοις. Ἡ μορφή εἶναι ἀκριβοτάτη καὶ λίαν νεαρᾷ, μόλις τριάντου ἢ τρικαινῶν κέντε ἐτῶν ἤ. Ἡ κόμη πυκνοτάτη καὶ οὐλὴ ὡς ὀφθαλίη. Τὸ μεταξὺ ταύτης καὶ ὀφθαλμῶν μέτωπον λίαν στενόν. Τὸ στήμα κεφαλῆς καὶ προσώπου μάλλον ῥαχιδῶ καὶ πλήρως εἰς στρογγυλότητα. Ὅμοιος πρὸς στρογγυλότητα κλίνον οἱ ὀφθαλμοί, ἡ δὲ ἐκφρασις τούτων, ἡ ζωτικότης καὶ ὀρασιότης, ἐπιβλητικώταται, ὡς ἔξοχον τινὸς καὶ ἀήθους προσωριμοῦ ἐρήβου. Ἀνεῖχονται πρὸς τὸ ἄπειρον καὶ ἐμφανίζονται μεγαλειόβολον ἐνδοθεν διανοήσιν. Οὐδεὶς βλέπων τοὺς ὀφθαλμοὺς τούτους μένει ἄνευ τιμῆς καὶ ἀσβασμοῦ πρὸς τὸν ἔχοντα αὐτούς. Ὁ καλλιτέχνης τῆς κεφαλῆς ἠδυνήθη νὰ ἀποδώσῃ ὅτι ἦτο ἡ ἡδὴ νὰ φαίνται ὁ Καρκάλλας, ὁ νῦν τοῦ ἐνδοξοτάτου Σεπτίου Σεβήρου καὶ τῆς δοξομανοῦς καὶ φιλαρχοτάτης Ἰουλίης Δόμνης. Λατρεῖων ἐν τῇ πραγματικότητι τὸν μέγιστον στρατηλάτην τοῦ κόσμου, Ἀλεξάνδρον τὸν Μέγαν, οὗ τὴν πρὸς τὸν ἀριστέρον ὄμιον κλίσιν τῆς κεφαλῆς εἶχε καὶ αὐτός, καὶ θέλων ὡς ὁμοίος του νὰ φανῇ ἐπετήθειεν ἐμφάνισιν ἰδεώδη. Ἐς παραθέσασιν τὸν περὶ τούτου χαρακτηρισμὸν ἐκ τοῦ Herzberg (Καρολίδου μεταφρ. 3, σελ. 32, τῆς ἐπὶ Ρωμαϊκῆς κυρι-

αρχίας τῆς Ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος). «Ἀπὸ τῶν καλλίστων ἡδὴ ἡμερῶν τῆς νεότητος αὐτοῦ ὁ φοβερὸς οὗτος ἄνθρωπος ἐν τῇ λατρείᾳ τοῦ μεγάλου τεθεωτοῦ εἶχε διασώσει τὸ μόνον ἰδεώδες γνώρισμα τῆς φύσεως καὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ. Αὐτὸς καθ' ἑαυτόν ὁ μικρὸς καὶ οὐκ ἐπιβλητικὸς τὸ παράστημα Ἀυτοκράτωρ, ἐξαιρουμένης τῆς ἐλαφροῦς κλίσεως τοῦ ἀχένους ἐπὶ τὸ ἀριστέρον ὄμιον, οὐδεμίαν κυρίως εἶχεν ὁμοιότητα πρὸς τὸν Ἀλεξάνδρον. . . Μόνον δὲ ὀλεθρία τινα ἐλαττώματα τῶν ὑστέρων ἐτῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἦτοι ἄγρια ὄρηγ καὶ ἡ ἀκατάστα, ὑπήχον καὶ ἐν τῷ Καρκάλλῳ.» Πρὸς τὴν φαντασίαν ταύτην τοῦ αὐταπα-

τωμένου Καρκάλλα συμφωνεῖ πλήρως ἡ ἀπὸ τῆς ἐκφράσεως τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ἐντονος δῆναμις.

Ὁ σπουδαῖος καλλιτέχνης τῆς κεφαλῆς ἠδυνήθη εἰστοχώτατα νὰ ἐξωτερικεύσῃ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ψυχικὴν εἶτε ἐπιτήθειαν εἶτε πίστιν τοῦ Καρκάλλα. Ἡ κόμη αὐτῶν ἀνερχομένη μονονυχτι ἐγγίζει τὸ ἄνω βλέφαρον καὶ οὕτω διὰ τὸ βοήθους τῆς ὕψεως ἐνδεικνύται ὁ Καρκάλλας ὡς πρὸς ὑπερφυῆς καὶ ἀπέραντον μεγαλίαν ἐναντιῶν, οἷον ἦτο τὸ κοσμοκρατορικὸν μεγαλεῖον τοῦ Ἀλεξάνδρου. Καὶ τίς γνωρίζει, ἂν καὶ πράγματι ὁ Καρκάλλας δὲν ἐσπούδασεν εἰλικρινῶς νὰ διαστρέξῃ καὶ αὐτὸς μεγαλεῖον τι, οἷον ὑπέθεεν τὸ τοῦ ὡς Θεοῦ ἡδὴ λατρευομένου Ἀλεξάνδρου; Διὰ τὴν μεγαλοφυῶν τοῦ Καρκάλλα, ὅτι εἶς ἀπαντα τοὺς ἐκτεθέρους ὑπάρχουσιν τοῦ Κράτους ἀπέμεινε τὸ δικαίωμα Ρωμαίων ποιῆσαι περιούρειε συνήθως ὁ κόσμος εἰς μόνον τὸν ταμεινικὸν τοῦ σοσοῦν τοῦ νὰ σωρεύσῃ ἐκ τῶν ἐπὶ τῇ ἐλευθερίᾳ ταύτῃ ἀντιδύματα ἀρπύζον χόμηα

εις τὰ κενὰ ταμεία; Τίς γνωρίζει, ἐάν παρὰ τὸ ταμειυτικὸν τοῦτο μέτρον δὲν ἐνεργεῖται ὁ Καρακάλλας τῆς ἀφίτου χαρᾶς ὁμοίως πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον καθολικὴν προστασίαν νὰ δεῖξῃ πρὸς ἅπαν τὸ ἔθνος, ὡς ἐκεῖνος, καταρτίπτων τὰς ἐθνικάς διακρίσεις, ὡς Ἰσους; νὰ θεωρῇ ἅπαντας τοὺς ὑπηκόους, καὶ ἄλλως καὶ συνάπτων τοὺς δεκασιουλίου ἐκσίνου γάμους Περίθων καὶ τῶν ἀξιωματικῶν του; Διὰ τὸ μόνον ταμειυτικὸν σκοπὸν ἀναφέροντες οἱ ἱστορικοὶ; Ἄλλ' ἤκουσαν τοῦτο παρ' αὐτοῦ τοῦ Καρακάλλα ἢ τῶν ἐπιστηθίων του; Φρονοῦμεν ὅτι τὴν ἐν τούτῳ μεγαλοφροσύνην τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐνεπνεύσει καὶ ὁ λατρεῖον αὐτὸν Καρακάλλας.

Καὶ ἐν τῷ τῷ ἐμπροσθεν τῆς κεφαλῆς ὁμῶν ὑπέστη πλήγμα παρ' ἀφ' ἑλοκάλλου καὶ ἀγροίκου χειρὸς, ὥστε μήτε οἶς, μήτε στόμα καὶ ἄλλα νὰ σωθῶν, ὅπισθεν ἀπὸ κορυφῆς μέχρους ὅμοιον εἶναι ἄθικτον τὸ ὄφραον μάρμαρον ἔχον λεῖαν τὴν τομῆν, ὥστε νὰ παραμοσθῆῃ εἰς ἐντειχίστην ἢ προσημῆ. Διότι ἀναμφιβόλως ἐντειχισμένη προτομὴ καὶ οὐχὶ ὅλος ἀνδρῆας συνάγεται ἐκ τῆς τοιαύτης ὀπισθίας κατωτομῆς. Καὶ ὁ τόπος δὲ ἐν τῷ ἐξορέθῃ, ἐρείπια τῆς μούλας νῦν βεβαιωμένως Πλωτινοπόλεως, ἐπισχέει τὴν ἐκδοχὴν ἡμῶν, ὅτι περὶ Ῥωμαίων ἀνδρὸς πρόκειται, ὅπως τὰνάπαιλον καὶ ἢ Ῥωμαϊκότης τῆς κεφαλῆς βεβαίῳ τὴν Ῥωμαϊκότητα τῶν ἐρείπτων, περὶ ὃν θὰ εἴπωμεν ἐν τῷ περὶ τοῦ τρίτου λίθου. Πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ παρόντος προσθέτομεν καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐφόδου τῆς ἐν τῷ ἐν τῷ ἑνὶ καὶ πλειόνων δεκαετηρίδων, ὡς ἐξ ἀφηγήσεων μαυθάνομεν, οἱ Τοῦκοι κατασκευάζοντες στρατιᾶν παρὰ τὴν ὄχθρην τοῦ τῷ Διδυμοτίου χον παραφορέοντος ποταμοῦ, Κιζιλ-ἰορᾶκ τουρκικῆ καὶ Ἐρυθροποταμίου ἐλληνιστῆ, ἀνεστῆσαν ἐν διαφόρῳ ἐρείπια, τὸ δὲ ἕλικόν αὐτῶν μετὰ χειρὸς ὄρισθαι πρὸς τὴν ἀλοδοχίαν. Τότε λοιπὸν ἐργάτης τις (οὐχὶ ἐστρατιώτης ὡς πλημμελῶς ἔγραψα τὸ πρῶτον ἐν τῷ «Ἐβροῦ») προσέκοιψε κρύπτων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν παντοπῶλιν κ. Ἰωάννην Βαλζίδην, εἰς ὃν καὶ ἀνίκει, εἰτε μόνον αὐτὴν ἰδὼν ἢ ἀφοῦ ἀπέθραυσαν αὐτὴν οἱ μὴ εὐαίσθητοι στρατιώται ἢ κτίσται.

Προσθέτομεν τὴν φωτογραφικὴν εἰκόνα *).

3.— Σπουδαιότατος ἱστορικῶς εἶναι ὁ τρίτος λίθος, ὅστις εἶναι ὑψηλὴ ἀναθηματικὴ στήλη *) τῆς Βουλῆς καὶ τοῦ ἔθμου Πλωτινοπολιτῶν πρὸς τὸν Ῥωμαίων Ἀυτοκράτορα Φίλιππον τὸν Ἀραβα. Ἀνεκάρη τυχεῖως ἀπὸ φυτοσυρτοῦ ἀμπέλων κατὰ τὴν παρόχθιν τοῦ Ἐρυθροποταμίου οὐ πολλὰ μέτρα ἀνατολικῶτερον τοῦ τόπου τῆς κεφαλῆς Καρακάλλα, κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας Ἀπριλίου τοῦ 1936. Ἡ ὕψις τοῦ μαρμαροῦ δὲν εἶναι καλὴ, αἱ διαστάσεις ὅμως μεγάλαι. Μῆκος 1,68, πλάτος 0,65,

πλάτος 0,48. Ἡ δὲ ἐπιγραφὴ, ἐκ μεγάλων καὶ ὄφραϊων ἀρχαίων ἐλληνικῶν γραμμάτων, ἔχει οὕτω:

ΤΥΧΗ ΑΓΑΘΗ
ΤΟΝ ΘΕΙΟΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΜΕΓΙ-
ΣΤΟΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ Μ. Ι-
ΟΥΑΙΟΝ ΦΙΛΙΠΠΟΝ ΣΕΒ
Η ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ
ΠΛΩΤΙΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ
ΕΥΤΥΧΩΣ

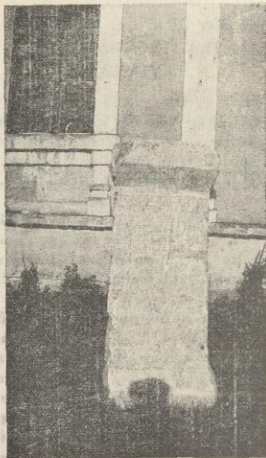
Διὰ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης τὸ πρῶτον ἱστορικὸν γεγονός εἶναι ὅτι αὐτὸς κατὰ ἓνα εἶς ὁ ἀριθμὸς τῶν ὄφραϊων τοῦ Ἀυτοκράτορος τοῦτου τυχεύων ἐπιγραφῶν, περὶ ὃν ὁ Herzberg (Καρολιδου μεταφρασεως 69) μνημονεύει τὰς ἐξῆς τρεῖς μόνως, μίαν Αἰγίνης, ἑτέραν Λεβαδέων, τρίτην Ἀθηναίων. Νῦν δὲ προστίθεται καὶ τετάρτη *).

Ἄλλ' ἢ πολὺ μείζων σπουδαιότης τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης εἶναι ὅτι ἄγει εἰς τὸ μέσον αὐτῆς τὸ ζήτημα τῆς θέσεως τῆς Πλωτινοπόλεως σχεδὸν καὶ ὀλοσχερῶς λύει τοῦτο, βοηθεῖ δὲ ἐμμέσως καὶ εἰς τὴν εὑρεσιν τοῦ χρόνου τῆς γενέσεως τοῦ νῦν Διδυμοτείου τῆς Θράκης. Δι' ὅσον ἡμεῖς θὰ εἴπωμεν θὰ παρασχεθῆ, πιστεύομεν, ἰκανώτατον ἐπισημαστικὸν εἰς τοὺς ἀποριεπύοντας πᾶσαν σχέσιν τοῦ Διδυμοτείου τοῦτου πρὸς ἀρχαιότητα π. Χ. οὐκ ἐπισημαστικῶν, οὐ μόνον παλαιότεραν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν Ἀθηναϊκὴν σημασίαν, ἀποδοιδόντας δὲ αὐτὸ εἰς χρόνους Βυζαντινοῦς.

Ἡ Πλωτινοπόλις, ἢ πόλις τῶν Πλωτινοπολιτῶν, εἶναι κτίσμα τοῦ Τραϊανοῦ Ἀυτοκράτορος, ἀρξάντος ἀπὸ τοῦ 98 μέχρι τοῦ 117 μ. Χ. κτίσματος κατὰ τὴν νότιον Θράκην, τὴν εὐφρονον κοιλίαν τοῦ Ἐβρου ποταμοῦ δύο πόλεις, τὴν ἐκείνου ἐπώνυμον, οὐ πολλὴ βορρύτερον τῆς Βαλίας, κατὰ τὴν περιόχοντον Ἐγνατίαν Ὀδὸν, ὅπου ἦσαν Θέσμαι Πηγῶν ὑπάρχουσα καὶ σήμερον *), ἑτέραν δὲ, εἰς ἣν ἔδοκε τὸ ὄνομα τῆς ἐξοχῆς αὐτοῦ γυναικῶς, τῆς ἁόστου Πλωτινῆς, ἣτις ἐγένετο ἐφάμιλλος τῆς ἀξίας τοῦ ἀνδρὸς, κοσμησασα αὐτὸν τε καὶ τὴν ἀρχὴν του διὰ διηγετικῶν ἀγαθῶν ἔργων καὶ γυνωδῶν. Καὶ ἡ πόλις δὲ Πλωτινοπόλις ἀνεδείχθη πολιτικῶς τε καὶ ἐκκλησιαστικῶς ἔπειτα, μίαν τὴν ὀνομαστοτάτην κατὰ τὸν Ἐβρον πόλεων. Τραϊανοπώλεως, τῆς ὀλίγων ἔπειτα κτισθείσης Ἀδριανοπώλεως, καὶ ταύτης. Ἄλλα πού ἐκεῖτο ἡ πόλις αὐτὴ, ὑπέφερε πολλῶν ἱστορικῶν καὶ γεωγραφῶν μέρμερα, ἀλλὰ δὲν εὐρῆθη ὁμοφωνία αὐτῶν ὡς πρὸς τὴν ἀκριβῆ θέσιν, ἀλλ' οἱ μὲν ἔδω, οἱ δὲ ἐκεῖ ἔθετον αὐτήν, ἢ ἐγγὺς ἢ καὶ ὀλίγον μακρὰν τοῦ Ἐβρου, πρὸ τοῦ Διδυμοτείου ὅμοια καὶ ὀλίως ἐγγὺς, εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς περὶ του γιλιόμετρον, οὐδεὶς ὀριμέ-

νας τὴν ἑποποθέτησε, παρὰ τὰ ἐκεῖ ὁρατὰ θρεῖπια. Ἡ τύχη ὁμοῦ ἦλθε τέλος βοηθός. Ἀμπελοφύτης τις προσέκρουσεν εἰς λίθον μέγαν καὶ ἐν τῇ ἀνασκαφῇ εἶδε καὶ τὴν ἐπιγραφὴν του. Εὐτυχῆσας δ' ἐγὼ τότε νὰ παραμείνω ἐν Λιδυμοτείχῳ ὄχι μόνον ἐξάρη, ὅτι εὐρέθη ἡ ζητουμένη θέσις τῆς Πλωτινοπόλεως, συγχρόνως γράψαντος τὸ αὐτὸ καὶ τοῦ κ. Κ. Κουρτί-

δου, ἀλλ' ἰσχυρίσθην ἅμα ὅτι βεβαιουμένης τῆς θέσεως ταύτης ὡς θέσεως τῆς Πλωτινοπόλεως, ἔπειτα ὅτι δύο πόλεις οἴτω ἐγγύς ἀλλήλων καὶ οἰοῖνε ἐφαπτόμεναι δὲν ἴτο δυνατόν νὰ συνπαύωσαι. Καὶ ἐπειδὴ τῆς Πλωτινοπόλεως ὁ χρόνος εἶναι μεταξύ τῶν 98 ἕως τοῦ 117 μ. Χ. πρόδηλον γίνεται ὅτι καὶ τότε ἐτι, οὐ μόνον δηλαδὴ καλαιότερον δὲν ἕληχε Λιδυμοτείχον, προῆλθε δὲ ὕστερον, κατὰ τὸν θαν αἰῶνα μ. Χ. μετὰ τὴν ἐξαφανίσαιν ἢ ἐγκατάλειψιν ὑπὸ κατοίκων, τῆς Πλωτινοπόλεως, ἥτις,

ὅπως καὶ ἄλλαι πόλεις, ἐγένετο παρανόημα ἢ τοῦ πυρός ἢ σφαγῆς καὶ ἐρηλώσεωσιν τῶν κατὰ τὸν θον ἰδίᾳ αἰῶνα ἐπιδρομῶν τῶν Βουλγάρων. Ἄλλ' οἱ μὴ θέλοντες νὰ ἀποσπασθῶσιν ἐκ τοῦ περὶ ἀρχαιοτήτος τοῦ Λιδυμοτείχου ἰσχυρισμοῦ ἀπορρίπτουσιν ὡς ὕβριν Πλωτινοπόλεως τὸν χρόνον περὶ δὲ εὐρέθη ἡ ἀναθηματικὴ στήλη, ὅπως ἀποφύωσι τὴν δυσκολίαν τῆς συνπαύσεως δύο πόλεων κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἰδρύσεως τῆς Πλωτινοπόλεως. Ὁρθότερον δὲ ἄλλο ἐπιθυμοῖσιν, ὅπως καὶ ἀνασκαφαὶ διενεργηθῶσιν, ὁπότε δυνατόν καὶ ἄλλα στοιχεῖα νὰ συνεργήσωσιν εἰς τὴν ὀριστικὴν ἀποδοχὴν τῆς θέσεως.

Ἡ ἀνασκαφὴ ἐπιβάλλεται ὄντως διὰ πλείονας λόγους. Ἄλλ' ὑπὸ τίνος; ὑπὸ τοῦ Δήμου Λιδυμοτείχου ἢ καὶ ἄλλον ἀρμοδίων; Ἐγὼ εἴχομαι τὴν δι' ἐκκεῖνον ἀρχαιολόγῳ ἀνασκαφῆν καὶ ἔρευναν οὐ μόνον διότι ἐλαττωθεὶς ἡ ἀναθηματικὴ στήλη θὰ ἐνισχυθῇ, ἀλλὰ καὶ διότι πλείιστα ἀλλοτριωθέντα συνπαύουσιν ἐπιβάλλοντα τὴν ἀνασκαφῆν. Πρῶτον ἔπειτα λίθοι καὶ τοῖχος κατὰ τὸν τόπον, ὅπου ἀνεσκάφη ἡ στήλη. Λεύτερον ὁ τόπος, ὅθεν προσεκομισθῆ ἡ κεφαλὴ Καρακάλλα. Τρίτον τὰ πολυὰ νομισμάτα, ἅτινα πρόσφατος εἰρσίκοντο ἄλλοτε εἰς τὸν ἄνωθεν τῆς στήλης εὐρὴν χώρον, τὸν καὶ θρεῖπια περιέχοντα. Καὶ τώρα δὲ σιγὰ ἔνεκα τῆς ἀρθέσεως τῶν ἀγρῶν, ἀνέχονται εἰς ἐπαράγειαν καὶ λαμβάνονται νομισμάτα, τὴν ὁμοίαν ταῦτα εἶναι συνήθως μικρὰ γαλκίνα, ἴσως δὲ καὶ χρυσὰ διαφόρων χρόνων. Εἶναι δὲ ἀναμφιβόλως ἡ ἀθρόα αὕτη εὐρεσις νομισμάτων κατὰ χρόνον εὐρὴν οὐχὶ τυχαία ἀπόπτωσης παρ' αὐτόμων, ἀλλὰ μαρτυροῦν ὅτι πόλις ὅλη καὶ διη πλουσία πόλις ἢ κατελήφθη ἐξαίτης καὶ κατεστράφη ἢ εἰς πῦρ παρεδόθη, ὥστε μετὰ τὴν φυγὴν τῶν τυχερῶσιν ὁσθέντων, ὑπὸ τὰ θρεῖπια ἔμεναν καὶ ἀγγεῖων λείψανα παρατηρούμενα ἐτι, καὶ νομισμάτα πολλά. Θὰ πορευτινέτω ὁ λόγος, ἄν καὶ περὶ πιθανόφων ἐνδιέτριβον, ὁποῖοι λέγονται ὅτι εὐρέθησαν κατὰ τὴν παρὸν τοῦ ποταμοῦ, ὥστε νὰ εἶναι πιθανόν ὅτι καὶ πρὸ τῆς Πλωτινοπόλεως ἐπῆρξε κατ' ἐκεῖ συνικασμός ἀνθρώπων. Καὶ ρωμαῖοὶ δὲ τύφοι διάχουσιν ἐπὶ λόφον ἔναντι τοῦ ποταμοῦ. Καὶ λάρνας κάτωθεν καὶ νοτιώτερον τοῦ λόφου τούτου παρὰ τὴν γοιμηρὸν τοῦ σιδηροδρομοῦ ἀνεκαλύφθη ἀπὸ τριῶν δεκαετηρίδων, ἥς τὰ πολύτιμα κειμήλια καὶ τὸν πολεμικὸν θώρακα ἀντὶ ἀδρόυ ποσοῦ ἠγόρασαν ξένα. Ἐτερον λείψανον παικίδιον, οἰκοδόμημα μέγα ἐμφαίνον ναοῦ πιθανώτατα ρωμαϊκῶν χρόνων, εἶναι ἐν μαριμίανον κιονόκρονον, ἐν τουρκικῇ οἰκίᾳ σοφόμενον. Ὁ ρυθμὸς του εἶναι κορινθιακός, τὰ δὲ φύλλα τῆς ἀκάνθης εἶναι φραγκοσυνηθῆ πιθανώτατα, μετὰ καρπῶν κρεμαμιένων, μεγάλων δὲ ὅσον οἶζα τεύτων, ἴνα καὶ ἐκ τοῦ ἔθους τοῦ κίονος εἰς τὸν ὀρθοκάλυμνον φαίνονται ἐν τῷ προσκοντικῷ μεγέθει. Ὅτι δὲ βηρῆλός ἴτο ὁ κίων ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὄγκου τοῦ κιονοκρένου, τὸ ὁποῖον οἱ κάτοχοι, ἀπὸρ διέτριψαν εἰς τὸ μέσον, ἐπέ-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ός εξαίεται ύψ' ἡμῶν ἐκ τῆς μεγάλης πληθῆος τῶν συνθέτων κυρίων ὀνομάτων προσώπων, ἀσπυτάτα τὸ ἀπλόον τοῦ παιδὸς ὄνομα γὰρ παραθέεται παρὰ τοῦ πατρὸς ἐκπερομένη κατὰ γενικὴν πτώσιν, ὡς: Ἀβλοῦ—Τρόλης κ. Μούκκα—Πόρις, Ἐβρουῦ—Ζέλης, Νέρουῦ—Ζένης, Ἐπά—Κένθης κτλ. ἐβλακωμένου τοῦ παιδὸς ἢ υἱόος, πρὸλ, τὰ παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν Ὁ Γεωργίου Δημητρίου, Ὁ Ξενοφώντος Νικόλαος κτλ. Ἐκ τούτου ἐμορφώθησαν τὰ παραθετα κῆρα ὀνόματα Ἀβλουτόλης, Μουκκάπορις, Νερούζένης, Ἐπακένης κτλ. ἄπορ σὺν τῷ χρόνῳ ἔκτεσαν τὰ ἀπλά τμήματα ὡς γένια πλέον ὀνόματα, γίνοντο δὲ καὶ σύνθετα: Ἀβλουτόλης—Ἀβλουτόραξ, Μουκκάπορις, Νερούζένης—Νερούζης, Ρασκόπορις, Ἐβρούζελις, Ἐπικένθης κτλ. Πρὸλ τὰ παρὰ τοῖς Κρησὶ τῶν κῆρα ὀνόματα: Μαρκομιχελάκις, Παλογωράκις, Μανουσογιαννάκις, Δασκαλοπετροάκις, Φιλιππετροάκις κτλ. (Ἴδε περὶ πάντων τούτων) Μυροτίου Ἀποστολίδου. Πρὸς τῆς γλῶσσης τῶν Θεσκιῶν, Ἐσθλοῦ, τόμ. IV, ἔτ. 1933, σελ. 87 καὶ ἔξῃ ἔνθα ὁ λόγος περὶ τῶν κυρίων ὀνομάτων προσώπων).

5) Κατὰ τὰ προειρημένα, ἔπειδὴ ἐν τῇ ἐν τέλει τετριμμένη ἐν μέρει καὶ νεοκομῆν ἀντιπραγματικῇ εἰς τὸν Ἡρακλῆ ἐπιγραφῇ τὸ μὲν ὄνομα τοῦ βασιλέως Θεσκιῶν ἄρχεται ἀπὸ Κ., τὸ δὲ δεύτερον συνθετικὸν τοῦ συνθέτου πατρικοῦ αὐτοῦ ὀνόματος ἐκπερομένη κατὰ γενικὴν ὡς παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν εἶναι τὸ—Πόρις, ἢ ἐπιγραφῇ ἀποκαθίσταται ἀναλφρακτικῆν ὡς ἡμῶν οὕτω:

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΘΡΑΚΩΝ ΚΙΟΥΣ ΡΑΣΚΟΙ
ΠΟΡΕΩΣ ΗΡΑΚΛΕΙ[ΣΩΤΗΡ],

τ. ἑ. Ὁ Βασιλεὺς τῶν Θεσκιῶν Κῶτος (ὡς) τοῦ Ρασκόπορος (ἀνέθηκε) τῷ Ἡρακλῆ Σωτήρι (τὸν δε τὸν ἀνάθεμα ἢ τὸν δε τὸν βρομὸν ὡς ἀνακατήσιν). Εἰς τὴν ἀποκαθίστασαν δὲ τῆς ἐπιγραφῆς βοηθεῖ καὶ ἢ ἐπὶ νομισμάτων ἀποδεικνύεται τὸ σὰρτοillet (Zeitschrift f. Num. II, σελ. 241—243) εἰς τὸν Κῶτον ἐπιγραφῆν ἩΡΑΚΛΕΟΥΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΘΡΑΚΩΝ. Ἐξ ὧν εξαίεται ὅτι ἢ ἐκκομήθη τὰ νομίσματα καὶ ἢ ἰδίως ἀνδραγαθῆ ἢ βιομηθ εἰς τὸν Ἡρακλῆ στήθῳ ἐκτείνοντὸ παρὰ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως καὶ διὰ τῆς αἰνῆς αἰτίας. Ἦνω δὲ ὅσος Ὁ Κότος Πόρις IV ὡς τοῦ Ρασκόπορος ὡς καὶ ἔγγονος τοῦ Κότος Πόρις III (57—48 π. Χ.), βασιλέως τὸν Ὀδρῶσιν μετὰ τὸ 42 π. Χ. καὶ διαδεδωμένος τὸν θεῖον τὸν Σαδάλα π II (48—42 π. Χ.) ζῶντος ἐκίετὸ τοῦ πατρὸς τοῦ Ρασκόπορος, ἀλλά μὴ βασιλεύσαντος, ὡς φαίνεται, (Paully Wissowa Real-Encycl. τόμ. XI, σελ. 1564, ἔνθα ὁ λόγος περὶ τῶν ὀνομάτων Κότος κτλ. Ὁ πατήρ τοῦ Ρασκόπορος εἶναι καθ' ἡμᾶς κατὰ πλῆθος πιθανόντος δ' ἐν τῷ νεοκομῆν δυνατικῆ ἐπιγραφῇ, ἐπὶθεσθῆ παρὰ τὸ Πόρις τῆς Βαυαρίας, μνημονομένου Ρασκόπορος, ὅν ὁ πατήρ Κότος Πόρις III ἀποστελεῖν εἰς Ἀπολλωνίαν πιθανῶς ἕνεκα πολιτικῶν λόγων (Kazdan G. Ἡ Βουλγάρια ἐν τῇ ἀρχαιότητι, σελ. 41, Βουλγਾਰιστῆ Σαρία 1926). Τὰ ἀποδεδωμένα εἰς Κότον IV ἄγραφοι νομίσματα οὕτου Θεσκιῶν καὶ ὀρεχάκινα φέρουσι ἐπὶ τῆς ὄψεως κεφαλῆν Λιονούσιν ἐφθροῦ κισσὸ ἐστεμμέ-

νην, ὡς πρὸς δὲ τὸν Ἡρακλῆ γομένων ἐρείδοντα τῶν μὲν δεξιῶν ἐπὶ τοῦ ὀρεαίου, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς προβάλοντα τὴν λεοντίνην μετὰ τῆς προμνηνευθεῖσος ἐπιγραφῆς, ἢ μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ΚΟΥΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡ (ἀνάλογον τοῖς ἐπὶ ἄλλων νομισμάτων ΠΑΙΜΑ ΚΟΜΜΑ). Ἐκόπησαν περὶ τὸ 16 π. Χ. ὀλιγοῦ πρὸς τὸ θανάτου τοῦ Κῶτους IV, ὃν διεδέθετο ὁ ἀδελφῆς αὐτοῦ Ροιμίτ ἀλόλης X (16 π. Χ.—12 μ. Χ.), ἐπιτροχέων τὸς δύο ἀνηλίκους τοῦ Κῶτους παιδας, ὃν εἰς ἐκπεροντὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τοῦ Ρασκόπορος (Δίονος Κασίου, LIV, 20, 3, 34, 5).

Ἡ ἱστορία τῶν βασιλέων Θεσκιῶν (Ὀδρῶσιν) εἶναι ὁ μόνον ἐν γένει ἑλληνικῆ καὶ σκοπετινῆ, ἀλλ' ἔτι ἀνωτέρω, ὡς γράφεται, καὶ ἀναρχικῆς ἢ πλημμελῆς. Ὁ ἐπιχειρούμενος παρὰ τῶν ἱστοριοφίλων καὶ τῶν νομισματολόγων συνδυασμὸς τῶν πεινεζῶν εἰδήσεων τῶν παρεστῶτων ὄλων παρεμπίπτουστος ὑπο τῶν σωζομένων δεξιῶν συγγραφέων περὶ τῶν Θεσκιῶν, πρὸς τὰς ἐπὶ τῶν λίθων ἐπιθετικῶς σχετικῆς ἱστορικῆς ἐπιγραφῆς καὶ τὰ ἀρθρα καταλειφθέντα νομίσματα γνοστώντὸς καὶ ἀγνώστου βασιλέων γίνεται πάλαις ἐκτὶ μετὰ τῆς δευτέρας ἱστορικῆς ἀρχαίας. Ἐξ αὐτῶν οὐ μικρὰ συγγνωσὸς συμβαίνει πολλοῦ περὶ τὰ ὀνόματα, τὰς ἰδιότητάς, τὰς χρονολογίας καὶ τὰς πράξεις τῶν βασιλέων, ὅταν μάλιστα γνησιώωντες οὗτοι συνώνυμοι. Τοῦτο πὰς τῆς δυνάμει ἀπαρητήρησιν ἀναγινώσκοντὸς μετ' ὀλίγης προσοχῆς ἐπὶ τῷ ζήτηματὸς τούτου ἀπὸ αἰῶνος καὶ αἰῶνος ἐπαίεται καὶ συζητημένα παρὰ τῶν ἐξῆτος καὶ ἐσχάτους παρὰ τῶν ἠμετέρων, οἷτινε διαφανοῖσι πολλοῦ ὁ μόνον πρὸς ἀλλήλους ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτοῦς (ἴδε Ἄχ. Σ α μ ο θ ῶ ρ α χ, τὰ περὶ Κῶτους V καὶ τῶν Κῶτων ἐν γένει, Ἐσθλοῦ, τόμ. I, ἔτ. 1928, σελ. 88—105, Σ π η λ. Σ α κ ε λ λ α ρ ῖ ὶ ὶ ο υ, Πόλις καὶ Ἐσθμῖν, Θεσκιῆς, τόμ. I, ἔτ. 1929—Βασιλεῖς Ὀδρῶσιν, σελ. 189—194—Κ Κ Ο ρ ῖ ὶ ὶ ο υ, ἱστορία τῆς Θεσκιῆς, 1922, τόμ. I, Ὀδρῶσι, σελ. 40—48). Ἀρβάνιον ἀρόρην ἐκ τῆς προκομῆν ἐπιγραφῆς Κῶτος τὸ IV καὶ τὸν πρὸς αὐτὸ ζυγασθῶν θά ἐπιτεῖται καὶ ἐπὶ ἐπὶ πλῆθος τῶν διαφανῶν ταύτων, ἀλλά θὰ προσπαθῶν ἀνκαθάρσιν δι' ὀλίγον τοῦ ἕδαρος ὄσον μοι τὸ δυνατὸν ἀπὸ ἀναρχικῶν καὶ πλημμελῶν ἀποδείξεων χρόνων καὶ πράξεων εἰς πρόστα, οἷς ὁπὲν τούτων προσήκῃ, περὶ ὁριζόμενος μόνον εἰς τὴν δυνατικὴν περιθῶν τῆς τῶν Ρωμαίων ἀντιμετώσεως εἰς τὰ τῆς Θεσκιῆς μῆκος τῆς προσηγορίας αὐτῆς εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν ἀτοκρατίαν, διότι τοῦτο ἐπαρχικῆ μὲν ἐν τῷ πρῶτον.

Σ α δ ἄ λ α ς I (81—67 π. Χ.). Κατὰ τὴν ἐξοστῆσιν τοῦ Λουκούλλου ἐπὶ τῆν Ἀσίαν καὶ τῆς Θράκης τῆς 73 π. Χ. βασιλεύει τὸν Ὀδρῶσιν μνημονεύεται Σ α δ ἄ λ α ς I, ὅπως ἀναγνώσθῃ τὴν Ρωμαϊκὴν ἐπὶ τῆς Θεσκιῆς ἐπιγραφήσαν (Burt ρ ρ ἱ, VI, 10). Εἰςκαίται ὅτι οὗτος ἦτο ἀπόγονος τοῦ ἀνάεαθ παρὰ τοῖς Ὀδρῶσιν δυναστατεύσων οἷων.

Κότος Πόρις III (57—48 π. Χ.), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Σαδάλ α I. Ὁμοίως συμβαίνει τῷ Πομπηῶ κατὰ τὸν Ὀυλιόν Κεῖσαρος καὶ μετῆς τῆς ἐν Φαρσάλις ἐν Φαρσάλις (Ciceronis in Pisone XXXIV, 84) Νομισμα ἀπὸ τοῦ πατρὸς ὀρεχάκινα ἐξοτῆ ἐμπροσθεν μὲν κεφαλῆν ἀνῶρος μετὰ διαδηρῶν ἢ ἐπιπὰ ἐν κινήσει μετὰ τῆς δεξιᾶς ἀνεμομῆν καὶ χαλμῶδῶς ἀνεμῶμένης, ὁπότεν δὲ ἀτόν ἐπὶ κελανῶν ἰταμίον ἐν ἄγγειον ὀρισμῶν καὶ τῆς ἐπιγραφῆν ΚΟΥΣ ἢ ΚΟΥΙY. Εἰς αὐτὸν ἀναφέρεται καθ' ἡμᾶς καὶ ἢ ἐπιγραφῇ: Βασιλεὺς Κῶτος Ρασκίης Σαδάλ καὶ βασιλοῦσιν Πόλιςμῶσιαν, τοῖς ἐν αὐτῷ γένους τοῖς πατρῶς (Dumont-Homolle, Melanges κτλ. σελ. 30) ἢ πρὸς πλημμελῶς ἀποδίδεται εἰς τὸν Κῶτον V τὸν ποιητῆ, ὅσας ἦτο υἱὸς Ροιμῆτοῦ X).

Σ α δ ἄ λ α ς ΙΙ (48—12 π. Χ.), υἱός καὶ διάδοχος τοῦ Κόντος ΙΙΙ. Ὀδός ἀποθήκεον ἐκληροδόησε τῶ Ρωμαϊκῷ λαῷ ὅλον τὸ κράτος του, ἀπὸ παραίτησιν ὁ Βρασιέας. Νομίματα αὐτοῦ ἐπέχουσαν οὐρεϊάκινα ἔχοντα ἐμπροσθεν μὲν κεφαλὴν ἀνδρὸς ἄγειοντι ἐπὶσθεν δεξιῶν δὲ ἀπὸν ἰσθημένον ἐπὶ κεραιῶν καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΑΔΑΛΟΥ ἢ ἐμπροσθεν κεφαλῆν Ἰός καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ΚΟΥΤΥΟΣ, ὅπισθεν δὲ τὴν ἐπιγραφὴν ΒΑ. ΣΑΔΑΛΟ μεταξὺ τὸν ἀκτῖνων τροχῶν.

Κ ὁ τ υ ς ΙV (42—16 π. Χ.), διάδοχος τοῦ Σαδάθα ΙΙ, υἱὸς Ρασκοπέρος παρδυναστατέονος καρὰ τοῦ Σαλαίος Θεοῦτῆ κατὰ τὸν Ἀσπυρίον καὶ ἐγγονὸς Κόντος ΙΙΙ. Ἐκ' αὐτοῦ αἱ Ρωμαῖοι εἰς πολιτικὸν λόγον φέροντο ἐνοχόντες τοὺς Ὀδρούσιος, ἀνεπίστατοι τὸν ἀτάσθαλον καὶ ἀνεπαισθητόν Βρασιόν καὶ διὰ Ἀλυτοῦτος, ὁ δὲ Κράσιος παραγχεῖ αὐτοῦ τῶ 25 π. Χ. τὸ ἐπὶ τῆς Ροδόκης παρῶντων τοῦ Λανσιῶν ἰσθμῶν (Δίω σ υ ο κ α ς σ α λ ο υ σ Ιϛ, 25.5) ἀφαιρέσας ἀπὸ τὸν Βρασιόν, οὗτοις ἐξημεροῦσίντες ἐκ τοῦτον ἐκίρηναν πόλεμον κατὰ τὸν Ὀδρουσῶν κατὰ τὸν σημερινόν τὸν Ρωμαίων. Κατὰ τὸν πολεμον τοῦτον ὁ Κόντος ΙV αὐδῆς ἀπὸ ἀρέατοιο κἀνδόν ἐκουρε ἡ προημεροῦσίντα νομισματα ἰδρυσος δεξιῶν καὶ τὸν Βρασιόν ἡ τὸν ἀνδρῶντι εἰς τὸν Ἡρακλεῖα οὐθησῶν Θεοκῶν.

Ρ ο μ ι τ ἄ λ κ ς Ι (16πΧ.—12 π.Χ.) ἀδελφός τοῦ Κόντος ΙV, ἐπιτροπείων τοῦς δύο ἀνγλίκοις πατῆος τοῦ Κόντος ΙV, ὄν τὸν Ρασκοπέριον ἑξακκολοῦσίντος τοῦ τὸν Βρασιόν πολεμῶ ἐφόνειον ὁ Οὐλοῦσῶνος ὁ λεγέτοῦ τοῦ μεντιῶσι ὁ καὶ ἀρχηγός τὸν Βρασιόν. Ἡττηθείς ὁ Ρωμαϊκῶσι ἀπεβίβηλε τὴν βασιλείαν καὶ καταφεύγει εἰς τὴν Χερσόννησον ἀλλὰ μετὰ δύο ἔτη τῶ 11 π. Χ. ἀποκαθίσταται εἰς αὐτὴν κατὰ τοῦ Λ. Πισωνος, νικησῶν τοὺς Βρασιόν. (S e n e c a e, epist. XII, 3, 14, P 1 ο τ ῆ, IX, 12, 17, v e 1 1 e f i, II, 98). Τότε, ὡς εἰκάζεται, αἱ βασιλείαι τὸν Ὀδρουσῶν ὡς ὑπετέλει πλείον τὸν Ρωμαίων ἐπέστεινον τὴν κηρύσσον τὸν ἐπὶ ὄλην τὴν Θερσίκην. Νομίματα τοῦ Ρωμαϊκοῦ Ι ἐπέχουσαν οὐρεϊάκινα, ἐν οὖς παρίσταται ἐμπροσθεν μὲν ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ μετὰ δεξιῶν τοῦ κέραιον κατὰ τῆς γυναικὸς τοῦ ἡ ἀ κεφαλῆ αὐτοῦ καὶ τῆς γυναικὸς τοῦ καὶ πρὸ αὐτοῦ ὄλην κωτωτόν ἡ τὸ εἶος Κόντος V μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ΠΕΡΙΞ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΡΟΜΗΤΑΛΚΟΥ ἢ ἡ κεφαλὴ τῆς Ὀστριαθῆς μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ΠΕΡΙΞ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΣΕΒΑΣΤΟΥ, ὅπισθεν δὲ ἡ κεφαλὴ τοῦ Ἀλυτοῦσῶ ἡ ἀ κεφαλῆ τῆς κηρύσσον καὶ τῆς Ἀλβίας ἡ τὸ κέραιος τῆς Ἀρκαθίας καὶ ἀκόντιον ἡ πέλεκυς ἡ ἡ Νηροῦδι μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ΠΕΡΙΞ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΣΕΒΑΣΤΟΥ ἢ ἐμπροσθεν μὲν ἡ κεφαλὴ τοῦ Ρωμαϊκοῦ καὶ τῆς γυναικὸς τοῦ ἡ τὸ εἶος τοῦ Κόντος V μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΡΟΜΗΤΑΛΚΟΥ, ὅπισθεν δὲ ἡ κεφαλὴ τοῦ Ἀλυτοῦσῶ ἐστεφανωμένη ἢ ἡ τοῦ Ρωμαϊκοῦ μετὰ δεξιῶν καὶ ἡ τοῦ Ἀλυτοῦσῶ καὶ τῆς Ἀλβίας μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΣΕΒΑΣΤΟΥ ἢ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Κ ὁ τ υ ς V καὶ Ρ α σ κ ὀ π ὀ ρ ο ς Ι (12 π. Χ.—19), υἱὸς ὁ πρῶτος καὶ ἀδελφός ὁ δεύτερος τοῦ Ρωμαϊκοῦ Ι. Ἡ διάδοχος τοῦ κράτους τὸν Ὀδρουσῶν ἐγένετο αὐτοῦ ὄπ' αὐτοῦ τοῦ Ἀλυτοῦσῶ, (T a c i t u s, ann. II) Ὁ Κόντος ἐνομίσετο ἄριστος ποιητής (O v i d i u s, ex Ponto II, 9). Ὁ Ρασκοπείρος ὅμως δολοφονεῖ τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Κόντν V, ὅν ἐνεκα σὺλλεμβάμενται κατὰ διαταγὴν τοῦ αυτοκράτορος Τιβέριου ὑπὸ τὸ στρατηγῶ Φλάκκου καὶ καταδικασθεῖς ἐν Ρώμῃ ἀπάγειται εἰς Ἀλεξιάνδρεια, ὅπου μετ' ὀλίγον χρόνον ἀποθνήσκει. Τοῦ βασιλέως Κόντος V καὶ Ρασκοπείρους ὑπάρχουσαν ἀγρόν καὶ οὐρεϊάκινα νομισματα ἔχοντα ἐμπροσθεν μὲν τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀλυτοῦσῶ μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ΒΥΖΑΗΝΩΝ καὶ τοῦ μονογράμματος PK ἡ κεφαλὴν ἀνδρὸς ἄγειοντι μετὰ δεξιῶν μετὰ ἡ ἄνευ τῆς ἐπι-

γραφῆς ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΟΥΤΥΣ, ὅπισθεν δὲ τὴν κεφαλὴν ἀνδρὸς ἄγειοντι μετὰ δεξιῶν καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀλυτοῦσῶ ἡ τὴν Νικην ἐν κηρίῳ κρωτοῦσαν στέφανον μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΡΑΙΣΚΟΥΡΟΥΡΙΑΟΣ ἡ ἴσθησιον μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς.

Ρ ο μ ι τ ἄ λ κ ς ΙΙ (19—16 π. Χ.), υἱὸς τοῦ Ρασκοπέρος. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ρασκοπείρου τοῦ κράτος τὸν Ὀδρουσῶν δαμένεται μετὰ τὸ εἶος αὐτοῦ Ρωμαϊκοῦ ΙΙ καὶ τὸν Κόντος, Ρωμαϊκοῦ καὶ Πολέμιονος τὸν τρωπῶν πόλεον τοῦ Κόντος V καὶ τῆς Ἄνωσῆας Τρωπαίνης (τὰ ὄνομα ἐν χωριστά τῆς πόλεως Κυβίους D i t t e n b e r g e r, Syll. inscr. gr. ἔτ. 1888, ἀρ. 37, σελ. 78), ὄν ὡς ἕταον ἀνγλίον ὀροσθῆ ἐπιτροπὸς ὑπὸ τοῦ αυτοκράτορος ὁ πρεβυτέριος ἀναστράχοις Trebellianus Rufus (T a c i t u s, ann. II 67). Μετ' ὀλίγον αἰὼς Ὀδρουσῶν ἰνομέονι μετὰ τὸν Κοιλαθητόν καὶ τὸν Δίων ἐξεγερῶνται κατὰ τὸν τὸν Ρωμαίων καὶ τὸν ἴδιον τὸν βασιλέως Ρωμαϊκοῦ ΙΙ, ὡς περὶ τῶν τὸν ὄργων, ὄν καὶ ἐπολοιοκῶρον ἐν τῇ ἐκτῶ ἑξακοπιόλει. Ὁ πορκαῖρος θῆκος τῆς Μοαίας P. Velleius καταναίγει τὴν ἐκπύσασιν τῶ 21 π. Χ. καὶ σφίτῃ τὸν Ρωμαϊκῶν (T a c i t u s, αὐτοῦ 38—39). Ἐκ τούτου ἀναγράφεται ἡ ἐπιγραφὴ ἙΥσθῆ τῆς Ρωμαϊκοῦ καὶ Πυθολοφουδῆς ὑπαιφίος (D u m o n t - H o m e r, ἐπὶ ἀνακ. σελ. 377). Βραδύτερον ἐκπολοῦσθῆ νέα ἐπανάστασις κατὰ τὸν Ρωμαίων, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ μετὰ τὴν γενεαλοφῶν καὶ ἀποκαθίστασιον τὸν Ὀδρουσῶν ἐμῶναν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τοῦ καταβάλλεται ἐκ τοῦ Ρωμαίων στρατηγῶ Ποπαίου Σαβίτου τῶ 26 π. Χ. (T a c i t u s, ann. IV, 46—51).

Ὁ αυτοκράτορος Καλλιγούσιος παραφύοι τῶ 38 π. Χ. ὀλοῦσῶρον τὴν Θερσίκην εἰς τὸν Ρωμαϊκῶν ΙΙ διὰ τὴν πῶς τοὺς Ρωμαίους πότιον καὶ ἀραιοσίον, εἰς δεξιῶς προσημεμένους υἱοὺς τοῦ Κόντος V τὴν μικρὴν Ἀρμενίαν (E n t e r o p i u s, VII, 19). Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ρωμαϊκοῦ ΙΙ τῶ 46 π. Χ. κατατίεται ἐπὸ τοῦ αυτοκράτορος Κλαυδίου τὸ βασιλεῖον τὸν Ὀδρουσῶν καὶ ἡ Θερσίκην μεταδίδεται εἰς Ρωμαϊκῶν ἐπαρχίαν: Πλαθια huiusmodi regna in provinciali redditibus (E n s e b e r t, chron. sel. 153) καὶ ἡ Θερσίκην ἀπὸ τοῦτος τοῦ χρόνου ἐπαρχία ἐχομισμένη βασιλεύουσα πῆν (Σ τ υ γ κ ἔ λ λ ο v, σελ. 630.3). Τοῦ Ρωμαϊκοῦ ΙΙ ὑπάρχουσι νομισματα οὐρεϊάκινα ἔχοντα ἐμπροσθεν μὲν τὴν κεφαλὴν τοῦ Καλλιγούσα δάφνη ἐστεφανωμένη μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ΓΑΙΩ ΚΑΙΣΑΡΙ ΓΕΡΜΑΝΙΚΩ ΣΕΒΑΣΤΩ, ὅπισθεν δὲ τὸν Ρωμαϊκῶν ὄρθον κρωτοῦσι διὰ μὲν τῆς ἀριστερῆς, δεξιῶν δὲ τῆς δεξιῶς λαμβάνονται στέφανον κατὰ τὸ εἶος τὸν κωθημιον καθημιον Καλλιγούσα ἡ τὴν προσημὸν τοῦ Ρωμαϊκοῦ μετὰ γλαυμοῦς καὶ δεξιῶν καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΡΟΜΗΤΑΛΚΕΣ.

6) Ἡ λατρεία τοῦ Ἡρακλεῖος εἰσῆχηθ ἐἰς τὴν Θερσίκην ἐκ τὸν Ἑλλησικῶν ἀποκωῖν, ὡς μαρτυρεῖται ἐκ τῶν νομισμάτων τὸν πόλεον Λικαίας, Περίουθου καὶ Βυζαντίου, ἄπερ φέρονται τὴν εἰκόνα αὐτοῦ καὶ ἐκαλλεῖται γρηθ ἐν τῶ ἐπιτροπῆς τῆς χώρας ἐπὶ οὐματωκατίας ἰδίως ὑπὸ τὸν Ρωμαίων στρατιωτῶν. Ἐλατρεῖο δὲ ὁ Ἡρακλεῖος ὡς θεῶς τῆς θῆρας καὶ τῆς σωματικῆς ἀλκῆς (ἴδῃ πλείονα: Μ y ρ τ ῆ λ ο v Ἀ π ο σ τ ο λ ῆ ὅ v, κεφὶ τῆς σθηρικής τῶν Θεοκῶν, Θεομικτῶ, τομ. V, ἔτ. 1934, σελ. 33 § 9, Ἡρακλεῖος).

7) Ὁ Βασιστὸς Καρακάλλας, οὐτίνοῦ τοῦ πρῶτον ὄνομα ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς καὶ ἐπὶ τῶν νομισμάτων τὸν σέρεται Μίρριος) ΑΥΡ᾽ἡλιος) ΣΕΒ᾽ἡλιος) ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΣ, ἐδολορηθῆν ἐν Συρία κατὰ τὴν τὴν Πάρθων ἐκτοπιστῶν τὸν θῆν Ἐπαφίλου τῶ 217 ἄγον ἡλιαν ἐτῶν εἰκοσι καὶ ἑννία. (Σ π. Δ ἡ μ ῆ ρ ο v ἰστορία τῆς Ἑλλάδος, τὸμ. III, σελ. 154).

Τζουρουλόν άφικόμενος άσυλίαν ταίς δυνάμειν τήν πόλιν περιβάλετο. Τό δέ βάρβαρον τό στυν περικαθήμενον γενικώς έπολιόκει τόν Πρίσκανν. 'Αναμφρόβως τό Διδυμότοιχον (παύ τοίς Βυζαντινούς τό τοπωνύμιον άείποτε γραφέται διά ταύτου), ένταυθα είναι τό έν τω 'Ελλησποντίω φόρω Διδυμοειτείχος (έκ του Διδυμοειχίται), κείμενον ού μακράν τής Περίνθου, πιθανώς άνατολικώς παρά τω Δαυνίω τείχει, όπερ μνημονεύεται υπό του αύτου συγγραφέως ώς Δαόνιον μετά τή Σηλυβρίας και Περίνθου, όθεν ού Πρίσκαος διαχωρών ένκελισθηθείς Τζουρουλόν (Τυρολόην) κειμήνιον ομαράν βορειοδυτικώς (168 Σακελλαριάδου, πόλις και όνομα Θράκης, έτ. 1929. Δαύνιον τείχος σελ. 101, Σηλυβρία 89, Περίνθος 96 και Τζουρουλός, σελ. 88).

'Εν Φιλιππουπόλει μηνός Φεβρουαρίου 1938

Κ. Μυρτ. 'Αποστολίδης δ. φ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ